

HODNÝ
HOLKY

LÍBAJ

LÍP

ELIE
GRIMESOVÁ

Hodný holky líbaj líp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Elie Grimesová
Hodný holky líbaj líp – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HODNÝ
HOLKY

LÍBAJ

ELIE
GRIMESOVÁ

LÍP

Obsah

1. Hodné holky se obují, když jdou ven	9
2. Hodné holky nikdy nepijí nadměru.....	29
3. Hodné holky nekazí jídlo.....	49
4. Hodné holky nespí s každým, kdo se namane	68
5. Hodné holky přijímají odpovědnost za své chyby ...	80
6. Hodné holky naslouchají radám svých přítelkyň	97
7. Hodné holky neodmlouvají	112
8. Hodné holky nevyvolávají hádky.....	128
9. Hodné holky nejezdí taxíkem s cizími muži	151
10. Hodné holky zachovávají klid v každé situaci	168
11. Hodné holky vyjádří svůj názor jasně a klidně	188
12. Hodné holky jsou zvyklé poděkovat	196
13. Hodné holky dělají čest své rodině	208
14. Hodné holky při rozhovoru zdvořile naslouchají svým protějškům	234
15. Hodné holky pijí denně litr a půl vody	252
16. Hodné holky nelžou.....	267
17. Hodné holky věnují pozornost záležitostem ostatních.....	280
18. Hodné holky nechodí večer ven	298
19. Hodné holky zůstávají zdrženlivé za všech okolností	315
20. Hodné holky pláčou, když mají žal	322
21. Hodné holky nemají důvěrná tajemství.....	337

22. Hodné holky se ke svým matkám chovají s úctou	342
23. Hodné holky nelezou po stromech	351
24. Hodné holky nikdy neposlouchají rozhovory s nevhodným obsahem	355
25. Hodné holky se pod balkonem nehádají s muži	372
26. Hodné holky nepomlouvají	378
27. Hodné holky mužům neponují, nemají-li argumenty	384
28. Hodné holky se řídí radami starších a zkušenějších	394
29. Hodné holky nemluví s plnými ústy	399
30. Hodné holky se dostanou tam, kam chtějí (nikoli však do pokoje svého milovaného)	404

1

Hodné holky se obují, když jdou ven

„Tyhle dva bychom měli dát dohromady a dostrkat je k oltáři,“ zopakovala prateta Vicky už potisící.

Zoey vyvinula značné úsilí, aby neobrátila oči v sloup. Na rtech se jí podařilo udržet úsměv, jímž obdařila obě staré dámy – tetu Vicky a její přítelkyni Becky Mansonovou –, které hovořily zcela nepokrytě, jako by tu ona a Adrian nebyli a neseděli přímo vedle nich.

Věděla, co bude následovat, a smířila se s tím se silným pocitem uspokojení a zadostiučinění: Je mučednicí, jež svůj trest odčiní pouhou ušlechtilostí vlastní duše.

Když teta Vicky mluvila o životě mladých lidí, které měla ve své blízkosti a kterých si cenila, byla bezednou studnicí. Do svých úvah a rozborů však nevkládala pražádnou zášť či zlomyslnost; právě naopak.

Aniž by v sobě Zoey chovala špetku naděje, že se od Adriana již dlouho praktikujícího techniku totální apatie vůči

matrimoniálním útokům šaramantní příbuzné dočká pomoci, riskla to a vrhla na něho pohled, když teta Vicky prohlásila:

„Adrian a Zoey žijí v New Yorku.“

Zoey si povzdechla.

Jako kdybychom žili spolu!

„Zoey tam vede vlastní podnik. A to je jí teprve třicet roků! Je kuchařka a lahůdkářka. To její babička, moje sestra Angelina, ji všemu naučila. Zoey už jako malá chystala pohoštění docela sama. Práce jí ale zabírá příliš mnoho času, proto je pořád svobodná. Jenomže to my dvě dobře víme, že, Becky? Stačí se podívat vedle sebe, nemusíme chodit daleko.“

Adrian, ruce zastrčené v kapsách svých džinsů, se bavil tím, že odfukoval neposednou kaštanovou kadeř, která mu neodbytně padala přes nos, a nořil se do intenzivního průzkumu zahradních hlubin.

Koutkem oka zahlédla Zoey matku, jak jí se zoufalým výrazem ve tváři dává znamení a pak ukazuje na stůl – prázdné místo uprostřed plných podnosů tam nebezpečně ohrožovalo dokonalou synchronicitu celého bufetu.

S vědomím toho, že je pěkná zrádkyně, vsadila všechno na jednu kartu:

„Ale no tak, tetičko Vicky. Z Adriana by přijatelný partner nikdy nebyl! Zatím ani nevylezl z puberty. Jen se na něho podívej! Ještě nosí trička s AC/DC.“

Cítila, jak se Adrian po jejím boku zachvěl a skrze zatnuté zuby procedil tiché hvízdnutí. Jediným pohybem hlavy nechal vzpurnou kadeř spadnout do čela, aby se za ni mohl schovat... Za tohle mu později zaplatí – a ona to ví.

Jenže ve válce je dovoleno všechno, pomyslela si s jistotou, že tohle tvrzení je jen vágním přepisem známého rčení.

Stará dáma se jala pokračovat s důkladností sobě vlastní: „Musíš vzít v úvahu, že se Adrianovi cestou ztratilo zavazadlo. Přece víš, že přijel z Brazílie! Vydal se z Ria přímo sem, aby nezmeškal pětatřicáté výročí sňatku Zoeyiných rodičů. No a právě proto má na sobě jedno ze svých starých dětských triček. Je mu malé – to je přece vidět, ne? Stal se z něho brilantní skladatel! Brilantní! Zoey a on spolu vlastně vyrůstali. Adrian je syn Stelly a Darryla Petersových. Jsou to přátelé Zoeyiných rodičů a žijí přímo naproti nim. Společně s Daltonem – to je Zoeyin bratr –, Tinou, její sestřenicí, a Laurií, dcerou Hartingových, kteří bydlí na rohu ulice, tvořili partu nerozlučných. Říkali jsme jim ‚malá tlupa‘.“

„Kdybyste chtěly, abych si ji vzal,“ spustil Adrian se zjevným potěšením, „musely byste ji trochu líp vychovat.“

Zoey otočila hlavu přesně v tom okamžiku, aby stihla zachytit pohled plný zášti, který na ni vrhl její přítel z dětství. Pak se jen tak na půl slova omluvila a vyrazila směrem k matce.

Dobry pokus, tenhle Mozart, pomyslela si, potlačujíc nutkání pustit se do slovního souboje se svým nejlepším přítelem. Cítila pohledy, které se na ni upíraly od stolů rozmístěných v zahradě rodičů, a tak se snažila, aby neběžela. Ostentativně ignorovala viditelná znamení, která k ní vysílala babička Nana. Ta právě klábosila se Stellou Petersovou a točila při tom perlami svého náhrdelníku způsobem, jenž pro ni byl typický a hlásal světu, že právě probíhající diskuze je jednou z těch nejživějších.

To ještě Zoey netušila, že to, co bude následovat, předčí veškerá očekávání.

Čím více se Zoey blížila k matce, tím více tato dáma vraštila čelo a svírala ústa. Po své matce, báječné Naně, zdědila Fran Westwoodová smysl pro detail a jistý druh přehnané autoritativnosti. Avšak s tím rozdílem, že byla obdařena značně menší originalitou, než jaká byla dána staré dámě. Na rozdíl od ní přikládala velkou důležitost společenskému obrazu – se stejnou důsledností, s jakou na svou sociální image Nana nedbala, ji Fran urputně budovala. Její oslava výročí sňatku představovala měsíce práce, a pokaždé když zazvonil telefon nebo když spatřila „maminku“, jak se vynořila na monitoru počítače, myslela si Zoey, že přijde o rozum. Dva týdny před osudným datem zcela vážně uvažovala, že změní mailovou adresu. Tři dny před ním už si kladla otázku, zda by bylo opravdu tak komplikované zfalšovat si doklady a zmizet v Mexiku. Nebo raději utéct do Francie – tam by si mohla najít místo vedoucí v nějakém bistro.

„Neoznačilas vegetariánské pokrmy!“ zasadila jí matka ránu a sprážila ji pohledem. Dokonale nalíčené oči měla vytřeštěné a panenky jí v nich oscilovaly se znepokojující rychlostí.

Zoey pohlédla na stůl, pak na svou matku a zhluboka se nadechla. „Řekla jsi mi, abych vegetariánská jídla nedávala na stejný stůl jako ta ostatní.“

„Nikdy jsem ti nemohla říct něco takového,“ zvolala Fran.

„Řekla jsi, že tví přátelé vegetariáni by byli znechuceni už jenom představou, že jejich strava sdílí stejné místo s masem,“ pokračovala Zoey pokojně, vyslovujíc pečlivě každou slabiku.

„Ale to je směšné!“

„Tak s tím naprosto souhlasím,“ odvětila Zoey.

„Musíš ten problém hned teď vyřešit,“ zavelela Fran a bylo zjevné, že zuří. „Hosté tu budou každou minutu. Jestli Roberta Connorová nenajde své vegetariánské menu, budu mít v nejbližších dnech ze života peklo a veškeré mé úsilí udělat z téhle oslavy nezapomenutelný zážitek bude zcela zbytečné. Víš přece, jako moc je to pro tvého otce důležité.“

Koutkem oka Zoey zahlédla Jo Westwooda, jak si nalévá sklenici whisky a je zabrán do klidné a důvěrné diskuse s Darrylem Petersem. Oba se nořili do křesel v letním salonu. Tam spolu už dříve trávili spoustu hodin a rozprávěli o všem možném a o ničem.

„Hned tam dám etikety,“ ujistila matku Zoey.

Slib však Fran Westwoodovou nijak neuklidnil.

„A dej se zatím do pořádku, hlavně se pořádně učeš, drahoušku. A dokud tě tu mám, řeknu ti to raději hned, protože pak už budu strašlivě zaneprázdněná. Buď milá na Laurii Hartingovou a snaž se s ní sblížit. Její matka mi něco takového naznačovala. Nezapomínej, že jste v dětství byly přítelkyně a že už uběhlo hodně vody od té doby, co jste se ty a Spencer...“ Zoey se na matku upřeně zadívala, neovládla se a uštěpačně se ušklíbala.

„Od té doby, co jsme se Spencer a já rozešli, protože ona udělala všechno, aby se do ní zamiloval?“

Teď se na oplátku bedlivě zahleděla Fran Westwoodová na svou dceru a její tvář dostala výraz, jako kdyby jí Zoey právě oznámila, že se rozhodla naplnit vegetariánské taštičky Samosas vepřovou nádivkou.

„Dneska večer žádný skandál, rozumíš?“ zavrčela matka po kratičké chvilce, která se zdála být okamžikem uvažování. „Otec by nepřenesl přes srdce, kdyby nám slavnost pokazila nějaká scéna.“

Zoey potlačila touhu odpovédět, že otec svou scénu bude mít v každém případě. Nevyvolá ji však on, ale nějaký detail tak malicherný, jako je typ skleněného nádobí odlišný od toho, jaký by pro servírování toastu použil on sám.

Upustila od otevřeného boje s vlastní matkou, jelikož ta nebyla schopna naslouchat jejím argumentům, a raději se soustředila na úkol, který jí Fran svěřila.

Zamumlala, že běží pro etikety a že toho využije, aby se trochu dala do kupy, a hlavně se učesala. Pak se zeptala, s decentním náznakem ironie, zda si matka přeje ještě něco jiného.

Fran jen sevřela rty, což jí poskytlo dostatečnou odpověď.

Ještě než se vydala směrem k domu, slíbila Zoey, že se přede všemi bude chovat laskavě a přátelsky k Laurii Hartingové – s tím upřesněním, že se vyhne veškeré konverzaci, jež by se točila kolem její nadcházející svatby se Spencerem.

„Zoey?“

Matka se navzdory všemu očekávání usmívala.

„Jen doufám, že Dalton, Adrian a ty jste aspoň pro tentokrát nepřipravili žádné překvapení.“

Důraz, s jakým vyslovila slovo *překvapení*, hodně vypovídá o tom, co si myslela o jejich poslední improvizované show nachystané ke třicátému výročí sňatku.

„Mám dojem, že Dalton má v plánu nějaký rap,“ utrousila Zoey se zjevným potěšením.

Záplavu slov, která následovala, už neslyšela a vzdalovala se – co možná nejvznešeněji –, opět ignorujíc znamení, které jí rukou dávala babička Nana. Výměnu názorů mezi matkou a dcerou stará dáma z dálky zjevně sledovala.

Když zdolala pár posledních kroků, které jí k domu zbývaly, odstrčila nohou Veltera, Jack Russel teriéra své matky, který trpělivě čekal, až mu někdo otevře, s nezdolnou nadějí něco dobrého si ukořistit.

„Mrzí mě to, Velte, ale psi dneska do domu nesmějí. Sanitární den. Stěžuj si u své paničky.“

V kuchyni, kde vládlo znepokojující ticho, si to Zoey namířila přímo k plastové krabičce označené nápisem *Zoey's Kitchen* vyvedeným v kurzivě, aby z ní vytáhla štítky používané pro označení pokrmů. Její asistentka Sally seděla v rohu místnosti a s vášnivým zaujetím zkoumala svůj smartphone. Nepochybně vynaložila velké úsilí, aby si ke kuchařské blůze oblékla sukni rozumné délky a spoutala bohaté, zářivě ryšavé kadeře.

„Nějaká starost?“ zeptala se, aniž zvedla oči od displeje.

„Matka chce, abychom vegetariánská jídla podávaly s těmi ostatními.“

Sally odtrhla oči od displeje, aby je obrátila k nebesům, a Zoey předstírala, že to nevidí.

„Chceš, abych ti pomohla?“ řekla Sally a jen nerada odložila mobil.

„Už jsi dodělala zbytek?“

„Ano. *Miniquiches* se právě dopékají. Myslím, že máme hotovo. Budeš mi jen muset říct, kdy mám servírovat *verrines*. Tvoje máma...“

„... nás obě dvě připraví o rozum. Děkuju ti za trpělivost, Sally.“

Mladá žena se zasmála.

„Je to bezpochyby nejhorší klientka, jakou jsme kdy měly. Promiň, ale...“

„Nic mi nevykládej, škoda slov. Francouzské slané koláčky, předkrmy ve skle... Jen tak tak jsme unikly humrovému salátu.“

„Tvoje matka je... řekněme... tradiční,“ řekla na to Sally.
„Doufejme, že bude spokojená.“

„Leda až bude v červenci sněžít. Nebude spokojená, dokud její přítelkyně nebudou zaplaveny milostí a nepřipustí, že pohoštění bylo dobré, aniž by o něm vedly neslané nemastné řeči. Kdyby si to vzala na starost Nana, nikdo by se do nějakých komentářů ani neodvážil pustit, a to ani samotná *Maman*. V mé rodině je všechno dvojsečné. Matka to oficiálně dělá proto, aby mi pomohla ‚udělat si jméno‘, jenže já vím moc dobře, že má i jiný důvod – aby mě potom mohla kritizovat. Ve skutečnosti jsem pro ni velkým zklamáním.“

V Zoey se náhle vzedmul pocit hořkosti.

Už od dětství byly její vztahy s Fran bouřlivé. Matka si vždycky ze srdce přála být nezávislou a aktivní ženou, a nutno dodat, také jí opravdu byla. Nana převzala část jejích povinností a postupně se pro Zoey stávala někým mnohem zásadnějším než babičkou. Prvních deset let svého života holčička strávila přecházením z jednoho domu do druhého a domů se vracela navečeřet a vyspat – a někdy prostě jenom vyspat, to když se Fran a Jo dlouho zdrželi v kanceláři.

Zoeyina hluboce emancipovaná povaha, touha po svobodě i naprostý nedostatek zájmu o sociální úspěch a osobní prospěch celou situaci ještě komplikovaly a s tím, jak rostla, se postupně zhoršovaly.

V průběhu dospívání neustále poslouchala, že se musí chovat jako hodná a milá dívka. Někdy to bylo myšleno v žertu, někdy vážně. Záleželo na tom, kdo k ní promlouval.

Franin tón, jímž pronášela svou oblíbenou mantru, nepřipouštěl nejmenší pochybnost.

Od svého dvanáctého roku, s vědomím toho, kým je, a s citlivou Naninou shovívavostí, si Zoey vypěstovala a zachovala osobnost značně rozdílnou od té, kterou dcery očekávala distingovaná matka z elegantní příměstské čtvrti. Dospívání bylo horskou dráhou tvořenou objevy nebo věčnými hádkami. A také kradenými večery a večírky, jakmile se matka zahleděla jiným směrem – tím Daltonovým. A to jí vlastně vyhovovalo.

Jakmile dosáhla dospělosti, přišla k rozumu a zklidnila se – snad s výjimkou toho, co se týkalo alkoholu a oslav. Když začala chodit se Spencerem, napadlo ji, že by Fran byla spokojená, přestože v té době tvrdila, že matčinu mínění nepřikládá žádnou důležitost.

Předpoklad byl správný. Rozchod se Spencerem se okamžitě stal další záminkou, aby jí matka připomněla, jak moc velkým je pro ni zklamáním.

Teď už se Zoey nesnažila být „hodná holka“. Vynaložila dříve v tomto směru opravdu spoustu úsilí, ale zjevně nadarmo. Možná nevěděla, jakou bytost toto pojmenování vlastně

označuje. Podle zavedených kritérií předpokládala, že to má něco společného s tím, jaký by měla nosit účes, a s faktem, že by neměla spát jen tak s každým, kdo se namane. Co se druhého bodu týče, může Zoey garantovat, že je *ta nejhodnější holka na světě*, alespoň tedy v posledním roce.

Aniž by jí někdo udělil medaili za cudnost, jak se říká.

Pro Fran zůstala tou hroznou a věčně rozcuchanou puberťáčkou, co se tahá s Adrianem Petersem a s Daltonem (ten měl také daleko do svatého, ale k dokonalosti dovedl jistou formu poťouchlosti účinnou natolik, že se vždycky vyhnul veškerým represáliím, jeho sestře však do vinku dána nebyla); zkrátka byla hastrošem kříženým s uličnicí, co bere život za zdroj příležitostí, jak ze sebe dělat idiota.

„Rozhodně nejsem dcera jejích snů,“ uzavřela Zoey, zatímco Sally na ni hleděla oddaným a láskyplným pohledem.

Uvědomila si, že i když se Sally stala její nejlepší kamarádkou, nemusela jí odhalovat rodinnou intimitu tímhle způsobem, při práci. *To není příliš profesionální přístup.*

Zůstat profesionální však pro ni za těchto okolností bylo obtížné. Od předešlého dne se Fran snažila jako posedlá, aby z ní udělala neschopné dítě, a pronásledovala ji hysterickými poznámkami o jejím způsobu řízení nebo o neschopnosti zorganizovat si práci.

Sally vypadala, že jí ve tváři sleduje pochod jejích myšlenek, a odložila telefon.

„Neznepokojuj se,“ řekla jemně. „Zažily jsme už horší věci a zvládneme to, i když nám tahle kuchyň moc nepomáhá. Do praktičnosti má opravdu daleko. Všechno je tu

tak... nové. Skoro mám pocit, že žádný z těchhle přístrojů ještě nikdy nikdo nepoužil – až teď.“

„No tak tě vítám v kuchyni dokonalé americké *upper class* rodiny,“ zaskřípala zuby Zoey. „Babičku Nanu to tady uvádí do stavu naprostého šílenství, a dokonce sem odmítá i vstoupit. A matka používá jen parní troubu. To ovšem vysvětluje, proč je tak štihlá. Všem se snaží vnuknout myšlenku, že má tak skvělý metabolismus, ale ve skutečnosti prostě hladoví.“

Zoey se kousla do rtu. Už zase začala. Zmínka ohledně jejích vlasů, kterou její matka dvakrát utrousila, dala impuls dalším, mnohem sžíravějším poznámkám, jež byly učiněny v jiných okamžicích, v průběhu celého dívčina života. Na rozdíl od Fran nebyla Zoey ženou, jež by se dala nazvat ztělesněním štíhlosti. Měla pěkně zaoblené boky, hýždě i stehna a již přestala doufat, že se kdy zbaví malého záhybu pod lokty, kterému její otec mile říkal *dětský faldíček*.

K dotvoření celku bylo nutné přidat vlasy výrazné, prapodivně hnědé barvy, které nesnesly ani jehlice, ani spony, a ostře kontrastovaly s matčinou stoprocentně italskou kštící, již si udržovala s pravidelným úsilím, a s jejími umnými účesy, do nichž neváhala investovat.

Ruku instinktivně vztáhla k jednomu z bláznivých pramenů, které se jí uvolnily ze složitého drdolu. Ten Franin kadeřník dnes ráno trpělivě zkonstruoval a on se během dne postupně hroutil, jak se jeho nositelka skláněla k troubě nebo se ohýbala nad pánvemi a kastroly a nastavovala hlavu stoupající páře. Poté se vztyčila, jata náhlou úzkostí, zahleděla se na své šaty v barvě námořnické modři, nejrozumnější kus

oděvu, který našla ve skříni napěchované džínsy, topy s výstřihy a pestrobarevnými teniskami, a s hrůzou pohlédla na své bosé nohy.

„Tos mi nemohla říct, že nemám boty?“ zvolala.

Díky bohu neviděla Fran nic, co by jí způsobilo tu radost, že se může rozhořčit.

„Miluješ přece, když vaříš naboso,“ odvětila Sally a pokrčila rameny. „A pak, moc ti to takhle sluší.“

Úvaha milé přítelkyně jí na rtech vyloudila úsměv. Sally měla jeden velký dar – dokázala jí zvednout náladu; vždycky myslela optimisticky a vždycky byla na její straně.

„Jsem opravdu ráda, že zůstanu v kuchyni,“ pokračovala Sally s šibalským výrazem ve tváři. „A že si nemusím svléknout kuchařský rondon. Tvoje matka mě zkoušela přesvědčit, že s mými rusými a takhle kudrnatými vlasy bych hodně získala, kdybych si je dala ostříhat docela na krátko.“

„To mě teda mrzí,“ zamumlala Zoey.

„Nech to plavat. Moje máti to říká taky,“ dodala Sally s úsměvem. Tohle a pak ještě, že jsem opravdu už moc stará na to, abych dělala pouhou asistentku. Každá z nás má naprosto zdrcujícím způsobem uspořádanou rodinu. Jinak bychom si ovšem neměly co kompenzovat a musely bychom zestárnout vedle té své bláznivé lásky k cukru.“

Aby svá slova utvrdila, špičkou prstu shrnula na hromádku trošku práškového cukru rozesetého na vále a slízla ho.

„Pojďme dokončit ty etikety, abych mohla jít znovu čelit drakovi a jeho kohortě ošklivých víl,“ pravila Zoey a usadila se na čisté straně stolu. Vnutila jsem matku Daltono-

vi, ale on to nevydrží věčně, přinejmenším se pokusí přihrát mi ji zpátky.“

Sally se krátce zablesklo v očích.

„Jakkak to s ní tvůj bratr zvládl ohledně muziky?“

„Dalton je opravdový bůh!“ odpověděla Zoey a uvnitř se usmívala. „Ale je strašně horkokrevný a musel se svléknout do půl těla. Udělala jsem pár fotek. Chceš je vidět?“

Sally si ji změřila pohledem, náhle rudá jako pivoňka.

„Ty jsi hrozná!“ zamumlala na protest. „Byla jsem jenom zdvořilá.“

„Ale jistě, to já vím,“ odvětila rozjařená Zoey. „Jen chci říct, že Dalton trpí hudební volbou mé matky stejně jako já jejím výběrem jídel pro bufet. A co se toho horka týče, tak si určitě dokážeš představit, že obléknout si tu košili byl jednoduše donucen. A jestli ji ze sebe veřejně serval, tak už to jde mimo tenhle problém. Ale pokud na tom trváš, tak jsem si jistá, že bude souhlasit a udělá ti soukromé představení.“

To byl naprosto přesně Daltonův styl. V letech dospívání se Zoey vzdala výsady mít kamarádky mezi dívkami. Stalo se to v den, kdy si uvědomila, že ji některé z nich pravidelně navštěvují jen proto, aby měly šanci být nablízku jejímu bratrovi nebo se s ním – v tom lepším případě – minout v koupelně, a to náležitě naprogramovanou shodou okolností. Ze všech těch usmrkanců, kteří se k narozeninovým oslavám jejích spolužaček nesměli ani přiblížit, se jediný Dalton nějakým zázrakem stal skutečným svůdníkem, jakmile se objevil na střední škole. Ten zázrak Zoey připisovala svým excelentním radám velké sestry, zdůrazněným často notným záhlavkem. Po zralé úvaze došla k závěru, že dobrou práci odvedla také genetika:

Černými vlasy a barvou pleti připomínal Itala a mohl by být dokonalou karikaturou středomořského lovce žen. Uličnická stránka jeho povahy a pihovatá tvář každého vždy donutila, aby mu všechno odpustil; jemu navíc umožňovala, a v tom je právě ta ironie, aby ještě rychleji dosahoval svých cílů.

Sally popadla zásobník štítků a značkovač.

„Zoey Westwoodová, ty jsi ta nejhorší kamarádka na světě. A zasloužíš si všechny ty výtky, kterými tě tvoje matka zasypává.“

Zoey tentokrát propukla v upřímný smích.

„A co jsem řekla špatného? Proti tomuto plánu prostě nemám žádné námitky. Já přece musím rozpoznat, že můj bratr, ten malý domýšlivý šváb, pyšný sám na sebe a své prestižní právnické diplomy, má všechno, co pro jednu mně dobře známou mladou zrzku potřebuje ideální muž mít.“

„S tvým bratrem nemám nic v úmyslu,“ zabručela Sally a přitom se smála a červenala zároveň. „A on se mnou viditelně také nic neplánuje s výjimkou té kávy, co jsme si spolu dali minulý rok a po které jsme se už sami dva nikdy nesešli. O Daltonovi s tebou mluvím jen proto, že jsem tvoje kamarádka a že všechno, co se tě týká, mě zajímá.“

„Hovoří se tu o mně?“ zazněl zčistajasna od futer kuchyňských dveří veselý hlas.

Dalton vstoupil ledabylým krokem. Měl na sobě košili v barvě nebeské modři a s bílými pruhy. Vůbec nešla dohromady s hřívou tuhých kaštanových vlasů, které si tvrdohlavě odmítal nechat stříhat, ani s obličejem posetým pihami. A už vůbec ne s béžovými kalhotami, které podivně připomínaly styl jeho otce, jen byly o několik čísel menší.

Tahle sestava mu propůjčovala vzhled kluka, který se právě účastní slavnostního předávání školních cen, a silně kontrastovala se škodolibým výrazem, který v té chvíli nepokrytě ukazoval, když si obě mladé ženy měřil pohledem.

„Jen jsme diskutovaly o tvých kompetencích dýdžeje.“

Dalton se zhroutil na nejbližší židli.

„Ani mi o tom nemluv. Mamka je právě na nejlepší cestě udělat ze mě cvoka.“

Sally a Zoey nedokázaly zadržet spiklenecký úsměv.

„Vymluvil jsem se na naléhavou potřebu jít na toaletu, jen abych nemusel přetrpět Sinatrovu *Fly Me to the Moon*.“

„Tuhle píseň mám moc ráda,“ zamumlala Sally, než se s náhlou a neobvyklou vášní ponořila do svých etiket.

„To já taky,“ odvětil Dalton. „Ale ne když jí předchází a po ní následuje všechno to *the best of Frankie*, víš? Chtěl jsem pustit Harryho Connicka Juniora, abych trochu změnil historii, a mamka se mě zeptala, proč má moje generace tak žalostně špatný vkus.“

Sally a Zoey znovu vybuchly smíchy.

„Už dorazili ostatní hosté?“ zeptala Zoey.

„Jo, bylo to doslova hromadné entrée. Víš, jací jsou lidé v těchhle lepších čtvrtích... Dodrželi svoje předepsané zpoždění o dvacet minut, takže sem nakonec vtrhli najednou. Řekni, ty zrádkyně,“ dodal, otáčeje se na sestru, „ty jsi svěřila tetu Vicky Adrianovi a já mám dojem, že ten chudák je zralý na sebevraždu. Když jsem šel kolem nich, nebyl daleko od toho, aby přede všemi vykřičel, že kdyby byl někdy odmítl požádat tě o ruku, nebylo by to proto, že je homosexuál. Chtěl jsem ho zachránit, ale...“

„... neměl jsi dost odvahy, že? Bylo to nepoctivé, přiznávám se. Zbožňuju tetu Vicky, ale tenhle strašný den... a navíc si máma nedovedla odepřít, aby přede mnou nemluvila o Laurii Haringové...“

Dalton se na ni zadíval a zjevně byl náhle celý nespůj. Zoey věděla, že se s ní nerad pouští do témat, která se týkají jejich milostného života. Od dětství spolu dokázali hovořit úplně o všem, kromě tohoto. Mohlo by totiž vyjít najevo, že Dalton pod svým zábavným a upovídáním zevnějškem skrývá extrémní stydlivost a ostýchavost. Nastalé ticho rozbila Sally, aniž si uvědomila jejich rozpaky.

„O Laurii Hartingové?“ Zkoumavě se zadívala na Zoey, která lehce pobledla.

„Znamená to, že tady bude i Spencer?“

„Snad si nemyslíš, že se Laurie vzdá možnosti produčirovat se tady se svým snoubencem a řádně se napařovat?“ odvětila Zoey trošku příkřeji, než by chtěla.

„Já ji teda neznám,“ zašklebila se Sally, „ale podle toho, cos mi o ní vyprávěla, mám silný dojem, že je to ten typ holek, které na city ostatních kašlou, ne? A co se Spencera týče, toho sice taky neznám, ale...“

Dalton se na své židli zavrtěl.

„Spencer je docela správný chlapík.“

Sally zvedla hlavu.

Tváře se jí znovu zbarvily donachova, ale Zoey jí v očích postřehla zlostný záblesk určený Daltonovi.

„Tak správný chlapík?“

„Vždycky jsem si ho vážil,“ začal Dalton s pohledem stále upřeným na Zoey.

„Vážít si Spencera? Toho týpka, co tvé sestře doslova zломil srdce?!“

Zoey svou přítelkyni nikdy neviděla rozzlobenou. Naštvanou ji už zažila, po telefonickém hovoru s otravným klientem nebo když se potýkala se svou noční můrou – účetnictvím. Viděla ji dotčenou a uraženou, vyvedenou z míry nebo znechucenou, jednou či dvakrát zarmoucenou, ale nikdy předtím u ní neslyšela takhle vzteklý, ba zuřivý hlas. A nikdy taky neviděla její obličej takhle zlověstně nakrabacený ani nezažila, že by jí zelené oči zasvítily tak pomstychtivým zábleskem.

„Správný chlapík nenechá někoho jen tak kvůli své přítelkyni z dětství. A docela určitě to správný chlapík neudělá mailem.“

„Já...“ odvážila se hlesnout Zoey, neboť cítila, že se ocitli na kluzkém terénu a že tón debaty se trochu moc přiosříl. „Byl v Evropě, na jeho obranu musím říct...“

„Nech toho!“ vyjela ostře Sally a zarazila ji autoritativním gestem.

Zaměřila se znovu na Daltona, který ji sledoval mlčky, s nerozluštitelným výrazem ve tváři.

„Správný chlapík v sobě má aspoň tolik slušnosti, aby nevtrhl na výročí svatby rodičů své ex, sotva co se čerstvě zasnoubil s jinou. Víš, Daltoně, je mi jasné, že všichni nemůžeme mít na lidi stejný názor, všeobecně vzato, ale tohle pro mě opravdu není definice správného chlapíka.“

Zvedla se, působivým gestem uchopila ták s etiketami, a aniž dodala jediné slovo, vyplula z místnosti.

„Co to do ní vjelo?“ ozval se Dalton. Tvář měl strnulou a v ní tak zmatený výraz, že se Zoey měla chuť rozesmát.

„Myslím, že je Sally hodně puntičkářská na volbu slov,“ odpověděla Zoey.

Dalton vstal, konečky prstů uchopil štítky, které Zoey právě dokončovala, a loudavě s nimi obešel stůl. Podle způsobu, jakým se k ní přitočil, rozpoznala dobře známé rozpačky. Ty ho přepadly pokaždé, když jako teenager potřeboval, aby ho sestra kryla a on mohl jít tajně ven, aniž by musel prozradit jméno té, s níž má schůzku.

„Opravdu je ti to tak nepříjemné, že tady Spencer bude? Už je to dva roky.“

Zoey nevěděla, co odpovědět. S bratrem neměla žádnou zkušenost ohledně tohoto druhu konverzace a pochybovala, že právě teď je vhodná chvíle s tím začínat. A zdálo se jí, že Dalton sám tu otázku položil jen z principu. Ten trochu křečovitý škleb, který se mu usadil na tváři, prozrazoval, že o odpověď ve skutečnosti nestojí. Nebo že se připravuje na záplavu slz, jež by byla nežádoucí a trapná zároveň.

„Ne,“ prohlásila Zoey rezolutně a pokusila se o úsměv. „Už jsem na to zapoměla. Spíš mám strach, jak bude reagovat máma, když tyhle etikety nebudou včas na místě, než že tu narazím na Spencera a Laurii. Tak radši pojďme, Dalton, než si oba dva zaděláme na opravdu vážné problémy.“

Oběhla stůl, otevřela troubu, aby se přesvědčila, že *miniquiches* se pečou, jak mají, a poté, co se opět chopila štítků, vyhnala bratra z kuchyně. Dalton se vydal směrem do chodby a zdálo se, že je znovu ve své kůži, že se uvolnil,

jakmile spolu opět našli způsob hovoru z těch dob, kdy si jako dospívající děti byli tak blízko.

Než vyšel ven, zastavil se a obrátil se k sestře.

„Zoey, moc se tím už netrap, platí?“

„Ale já už se tím netrápím.“

Dalton mírně zvedl obočí.

„A jinak... Poslyš, nechci, aby sis myslela, že kašlu na to, co cítíš, ale už bys opravdu měla obrátit list.“

„Ale já jsem ho obrátila, Daltoně. Můj ty Bože, že ty se právě chystáš dávat mi rady do mého milostného života? To tě Sally musela převrátit naruby!“

Její bratr přešlapoval z nohy na nohu a byl celý nesvůj. Když k ní zvedl hlavu, spatřila Zoey, že má sevřené čelisti a chvějí se mu ruce.

„Strašně nesnáším, když se na mě mluví tímhle tónem. Sally by se měla naučit trochu se mírnit.“

„Myslela jsem, že ji máš docela rád.“

Daltonův pohled na okamžik vypadal, jako by do sebe vtáhl veškerý hněv vesmíru. Byl skoro stejný, jako když si v dětském věku dovolila jít do jeho pokoje, aby si půjčila hračky, aniž by o to požádala.

„Už jsi někdy slyšela, že bych něco takového řekl?“

„Ne, to opravdu ne.“

„Tak nezačínej s těmi svými výklady o... o...“

„O dívkách?“

Vyměnil zlostnou grimasu za posměšnou.

„O dívkách, které se mi líbí. Moc dobře vím, co si vykládáte, když jste tady samy.“

„Ale Daltoně, není nám čtrnáct.“

Otevřel dveře, vyklouzl ven, a jak ho jeho sestra následovala, obrátil se k ní a výsměšně prohodil:

„Opravdu?“

Pak se obratně vyhnul Zoeyině ruce, vždycky hned ochotně plácnout, jenže teď zjevně nebyla dost rychlá.

Tak docela se nemýlí. Někdy se opravdu chovám, jako když je mi čtrnáct... Tak běžte, s odvahou do toho a hlavně se chovat dospěle... A ty taky, ty už jsi taky dospělá.

Ani tato zralá úvaha jí však nezabránila v tom, aby svého bratra nedohonila, když se prodíral davem zpět ke gramofonu, a s krajním uspokojením ho neštípla do boku. Pak se hbitě otočila a utekla, aby se vyhnula odvetě.

2

Hodné holky nikdy nepijí nadmíru

Hosté se opravdu dostavili v hojném počtu. Jednu schopnost musela Zoey matce přiznat: Její oslavy si nikdo nenechal ujít... Sally vyměnila mísy s jídlem rychle a nenápadně.

Fran Westwoodová byla zaneprázdněna vítáním svých přátel. Takže Zoey se mohla klidně proplétat mezi lidmi, kteří se shlukovali na perfektně udržovaném trávníku jejích rodičů, a ujišťovat se, že je všechno v pořádku – od stolu s lákavými *petits fours* až po koktejlový bar, který si vymohla a zbudovala navzdory matčinu nesouhlasu a pochybnostem. Fran se nakonec nechala přesvědčit jediným argumentem: Bude první hostitelkou ze svého okruhu, která přijde s takovou atrakcí.

Většinu těch lidí Zoey znala. Živě diskutovali, smáli se a pilně konzumovali *petits fours* – drobné slané koláčky a sladké minizákusky, které Zoey sama upekla i ozdobila a které číšníci právě nosili z kuchyně pod přísným dozorem její strážkyně Sally.

Jeden problém tady ale byl.

Uchýlila se stranou od stolu do osvěžujícího stínu stromů, zaplavena nezkrotnou potřebou být sama.

Kromě několika cizinců, bezpochyby klientů jejího otce nebo nových sousedů, které si matka přála začlenit do okruhu svých přátel, trávil Zoey s těmito muži a ženami své dětství. Nyní se s nimi vídala jednou dvakrát do roka – na Vánoce nebo při tradičním barbecue svých rodičů. A jen výjimečně u příležitosti takovéto okázalé oslavy, na níž bylo vše dokonale zrežirováno; od bělostných lampiónů zavěšených ve větvích stromů až po jemný porcelán navršený na okrajích stolů.

Adrian unikl tetě Vicky a rovnou se ocitl v zajetí vlastní matky, která jej držela za límec příliš malého trička a dělala mu nějaké kázání doprovázené živou gestikulací. Dalton za svou aparaturou umístěnou na dřevěném parketu, dosud prázdném, ověřoval ve sluchátkách další píseň, kterou se chystal pustit, a vrhal kradmé pohledy na skupinku matčinych přátel, kteří se zřejmě rozhodli na něho dotírat po celou dobu večírku a vyžadovat po něm své oblíbené kousky. Sally opět zmizela v kuchyni.

Zoey spatřila strýce Malcolma uvězněného ve světlém obleku a tetu Babeth, jejíž přiléhavá róba se té matčině podobala jako vejce vejci. Obě sestry, jakkoli byly odlišné, měly od už od dětství jeden zvyk: Oblékaly se stejně. Babeth a Malcolm se dali do hovoru s Lauriinými rodiči.

Zoey utrpěla malý nervový otřes, když spatřila bezvadný profil Suzie Hartingové.

Ta hrozná Suzie Hartingová... nejhorší z přítelkyň její matky, vždy připravená probodnout ji malou jízlivou po-

známkou hned poté, co jí složila kompliment, provázejíc obojí dobře propracovaným a nikdy nemizejícím sladoučkým úsměvem.

A to ještě nebylo nic proti jejímu odpornému manželkovi...

Fred Harting byl tím, co se dá nazvat šéfem se železnou pěstí a ocelovým srdcem. Jedinou slabostí, kterou znal, nebo přesněji, kterou byl se spokojeným úsměvem ochoten připustit, byla jeho jediná dcera Laurie: klenot jeho domu, hezká a dokonalá a navíc živoucí obraz jeho matky. Tato slabost ho přiměla k tomu, aby se choval obzvláště příkře k Zoey, neboť ji považoval za oficiálního a nezaslouženého trapiče své princezny.

Jako by stačilo jen si vybavit její jméno, objevila se Laurie v Zoeyině zorném poli. Pojmenování princezna se k ní dobře hodilo. Mladá žena měla na sobě šaty nad kolena. Barva letních růžových růží jí zdůrazňovala opálenou pleť bez poskvrnky a vlasy v odstínu popelavé blond, jež jí v pečlivě uspořádaných vlnách padaly na holá ramena.

Zoey potlačila podrážděné zasyčení. Jen a jen na vlastní nohy by se mohla spolehnout Barbie, chtěla-li by dojít do svého růžového karavanu, zavřít se tam, navléknout se do tepláku a spořádat celý kýbl zmrzliny s pekanovými ořechy...

Poražena takovou dávkou dokonalosti, uvědomila si Zoey náhle, že námořnicky modré šaty jí dodávají vzhled jen tak nahrubo otesané pubertáčky, a zacouvala mezi stromy ještě hlouběji.

Bez dechu čekala, až na vlastní oči uvidí, jak se vynoří Spencer a kolem vosího pasu obejme svou snoubenku.

Nebylo však po něm ani stopy. Nestál ani u ní, ani vedle jejích rodičů, kteří na ni hleděli s neskrývaným uspokojením, ani opodál.

Ucítila, jak jí něčí ruka klouže po paži.

„Věděl jsem, že budeš tady, Zoey-Zou,“ špitl Adrianův hlas.

„A kam bys chtěl, abych se schovala? Jsem si jistá, že mě máma za chvíli půjde hledat na záchod.“

„A určitě v doprovodu té mojej.“

„Můžeme děkovat nebesům, že se všemi těmi sousedy zaměstnávají až k sebeobětování.“

„Nebo spíš děkujeme státu New Jersey, že nepovolil trávníky v téhle části zahrady, což ji pro padesátnice na vysokých podpatcích dělá naprosto neschůdnou.“

„Kdybich poslouchala sama sebe, tak už bych dávno byla v naší chatrči,“ zabručela Zoey a upřela pohled nahoru do větví.

„A já kdybich poslouchal sám sebe, tak bych v té chatrči žil,“ ujistil ji Adrian. „Mám na ni ty nejkrásnější vzpomínky.“

„Já taky. Jako třeba na to, když jsem tehdy Laurii trefila do nosu, až jí tekla krev.“

Adrian položil přítelkyni ruku kolem ramen.

„Přece jen je to kvůli Laurii Hartingové, že ses schovala sem za stromy... Ty růžové šaty jsou děsné. Celá Miss Piggy a...“

„Adriane,“ přerušila jej Zoey. „Jsi hodný, děkuju, že se tak snažíš. Oba dva ale víme, že je jednoduše dokonalá. Dokonce i ta bombónová růžová jí sluší. Vypadám vedle ní jako jezevčík.“

„Poslyš, ty můj malý jezevčíku,“ pravil Adrian, hledě jí přímo do očí, „Laurie Hartingová nemá ani špetku tvého humoru, tvé inteligence a povahy. Zhola nic. Je to taková umělohmotná panenka a na plastickou chirurgii bude běhat, ještě než jí bude pětatřicet, a její manžilek ji bude podvádět se svou sekretářkou.“

„Máš ještě v kapse nějaká další klišé v tomhle duchu?“ usmála se Zoey, kterou tato myšlenka poněkud povzbudila. Vzápětí se však cítila jako zlá a podlá ženská.

„Co kdyby někdo zjistil, že není pravá blondýnka, a v den její svatby to veřejně rozhlásil?“

„Spencer si už asi všiml, že není skutečná blondýnka.“

„Tyhle věci si snad ani nechci představovat,“ pronesl Adrian hlasem, který prozrazoval, že se mu vrátil humor. „Bude se nudit ve své vile na předměstí a bude ji štvát, že tráví večery na Facebooku a zavěšuje tam fotky koťátek.“

„Taky trávím večery na Facebooku.“

„A zavěšuješ tam fotky koťátek?“

„Koláčů.“

„Jenže to není zbytečná a ubíjející činnost. To ti velí profesionální čest.“

„A ty videa z koncertů na Facebook dáváš?“

„Ale ne,“ připustil Adrian. „Počkej, mám jeden nevyvratitelný důkaz, že jsi lepší než všechny Laurie Hartingové na světě!“

Zoey na něho upřela udivený pohled a čekala, až bude pokračovat. Adrian nasadil svůj nejslavnostnější výraz a ten v ní okamžitě vzbudil chuť plesknout ho hřbetem ruky, jako když byli děti, za nehoráznost, kterou hodlal bez váhání vyslovit.

„Nebyla to Laurie Hartingová, kdo ode mne dostal svůj první polibek.“

„Nebyla to *moje* první pusa, Adriane. Byla *tvoje*.“

„Budu se radši držet své verze.“

„Upozorňuju tě, že jsem u toho byl.“

Z okamžiku, kdy se jejich rty dotkly, si zvláště pamatovala Adrianovy rozšířené oči – bylo mu tehdy dvanáct a měl je trochu melancholické. Dohodli se, že nebudou zavírat víčka. Podle Adriana to patřilo k milostným dovednostem. Jak mu pohlédla do široce otevřených očí, vykřikla, že má strach – jen pár vteřin poté totiž pochopila, že Adrian právě objevil Daltona. Špehoval je padacími dveřmi jejich chatrče. Hbitě se přesmykl směrem k žebříku a uštěpačně se šklebil – už se těšil, jak to všem vyzvoní. Rozběhli se za ním a povalili ho. Tiskli ho k zemi a obličej mu vráželi do hlíny tak dlouho, dokud neodpřisáhl, že nikomu nic neřekne.

Adrian o té události nikdy znovu nemluvil. Ani Zoey ne. Ale tenkrát – během toho roku – se někdy přistihla, jak s otevřenýma očima sní a představuje si je oba o něco starší, jak si vyměňují jeden z těch vášnivých a kapku nechutných polibků, jež si dávají starší spolužáci, opření přitom o stromy kolem fotbalového hřiště... Adrian pak ze dne na den zaujal místo nejlepšího kamaráda. Do dospělosti vstoupili, jako kdyby vykročili přímo z dětství, hluchní a divocí. A s Daltonem, který se jim pověsil na paty.

Adrian přitiskl svou tvář k její.

„Pořád jsi do Spencera zamilovaná?“ zeptal se.

„Nebud' idiot. Celé dva roky? Ne. Jenom mi Laurie a on poslali jeden opravdu katastrofický obrázek – toho, co je

můj život, toho, kdo já doopravdy jsem. Kdybych byla hubenější, míň váhavá a hezčí, nikdy by mě neopustil kvůli ní, ne? Že prý to byla to láska na první pohled, jak se o tom píše, bla bla bla... Ve skutečnosti mě nechal kvůli mně samotné. Protože nejsem jako Laurie Hartingová.“

„Tak to je naprostá pravda. Jako Laurie Hartingová nejsi a nikdy ani chválabohu nebudeš. Ta holka strávila dětství a dospívání tak, že se snažila hrát roli dokonalé dívky. Ty jsi za tu dobu vyrostla, spoustu ses toho naučila a stala se nedokonalou a přitažlivou ženou. Tehdy jsem ti to nechtěl říkat, protože jsi vypadala tak zamilovaně a šťastně, ale Spencer patří ke stejnému druhu lidí jako Laurie Hartingová. Vynikající student, dokonalé prostředí. Perfektně se k sobě hodí. A já jsem si jistý, že v tuhle chvíli někde existuje jeden nedokonalý muž a že na tebe čeká.“

„Ach, Adriane,“ mumlala Zoey, „ty jsi tak naprosto... dokonalý...“

„Vidíš, a právě proto jsem nebyl stvořen pro tebe, což jsi pochopila tak zhruba tři vteřiny po svém prvním polibku.“

„*Tvému* prvním polibku.“

„Jak tak koukám, ještě sis pořád nevyřešila problém s mýtomaníí...“

Zoey se rozesmála a štípla ho do ruky.

„Ostatně,“ pokračoval Adrian, „možná bys mi konečně mohla říct, kdo je ten šťastlivec, který tě směl obejmout a políbit přede mnou.“

„Chris Holfer.“

„Chris ‚Mormon‘ Holfer? Ten týpek, co má dneska pět dětí a každou neděli chodí na mši?“

„Ty myslíš, že to s tím má nějakou souvislost?“

„No to jednoznačně. Po takovém traumatu neměl chudák kluk jinou možnost než se uchýlit k náboženství.“

Přelétla pohledem všechny přítomné. Tito lidé, dobře oblečení, spokojení a prosperující, jí opět tvrdě připomněli její vlastní bezvýznamnost. Svobodně mohla spočítat na prstech jedné ruky. Doprovod tu měl dokonce i Stannie Jefferson, otcův finanční poradce, navzdory svému nedávnému vdovství. A jediná osoba, která mohla dosvědčit, že i ona, Zoey, kdysi s někým tvořila pár, byl Spencer – a ten se má ženit příští rok.

„Já jsem snad prokletá. Skončím docela osamělá a zůstane mi akorát to, že budu péct dorty pro cizí vnoučata jako teta Vicky... A všichni moji bývalí kluci jsou padlí na hlavu.“

Adrian ji něžně objal. Tričko mu vonělo práškem na praní, který Stella Petersová nikdy nepřestala používat, a ta známá vůně ji vtáhla do konejšivé minulosti.

„Všichni tvoji bývalí kluci?“ zeptal se. „A co Harry Urcmann?“

„Říká se, že se dal na pití.“

„No jo, to je pravda... A George Wilson?“

„Žije u své matky.“

„A Pete Frydrier?“

„Ten je mrtvý.“

„To si děláš srandu!“

„Ano, ale když on se stal účetním...“

Teď se zase rozesmál Adrian.

„A Spencer se zasnoubil s Laurií. Všimni si, že to má logiku... Ale no tak, ty moje Zoey! Přece se z tebe nestane jed-

na z těch žalostných třicátnic, které jdou po všem, co se hýbe, v naději, že konečně někoho uloví. Snad se nechceš stát takovou... teď mě zrovna nikdo nenapadá... třeba sestřenicí Tinou?“

Prstem ukázal na mladou ženu, která právě přistoupila k Fran a chystala se ji obejmout.

Zoey potlačila výkřik rozčilení. Tina zjevně vytáhla vysokou kartu – róba z modrého hedvábí (v barvě, kterou milovala Fran), podpatky závratné výše, vysoko vyčesaný koňský ohon, zavázaný stuhou v barvě šatů. Paradoxně vypadala spíše jako Franina dcera, s vlasy tak hnědými, jako měla Zoey sama.

„Tak se zdá, že se tu sešla celá *malá tlupa*,“ pravil Adrian ironicky a potměšile, ale ani nehnul brvou. „Laurie, Tina, Dalton, ty a já.“

„Až do nejděšší smrti, Adriane, budeme muset tu nadutou snobku Laurii a tuhle pohromu Tinu vláčet s sebou,“ ozvala se Zoey dramatickým hlasem. „Malá tlupa! Z toho měli radost tak leda naši rodiče, když věřili, že jsme veselá a nerozlučná parta. Nemám na tu dobu jedinou dobrou vzpomínku, kromě těch na Daltona a na tebe. Fakt ani jedinou. Mám děsný pocit, že jsem odsouzená k tomu, abych tuhle noční můru prožívala každý rok.“

„Nebud' negativní. Ještě dneska se musím smát jako blázen, když si vzpomenu, jak jsme tenkrát tvou sestřenicí svázali ve člunu a pak jsme ji na jezeře nechali napospas osudu.“

„Protože jsi pak nedostal zaracha na celý týden. Tvoji rodiče byli mnohem mírnější než moji.“

„Vážně?... Litovalas toho někdy?“

Zoey k němu vyslala ten nejodhodlanější pohled, jakého byla schopna. Vyměnili si spiklenecký úsměv, přesně takový jako před dvaceti lety těsně před tím, než popadli Zoeyino švihadlo a spoutali jím Tině zápěstí, protože odmítala vylézt z loďky, aby jim udělala místo. V té době spolu vůbec nepotřebovali mluvit. Vzhledem k jakémusi permanentnímu mutismu, v němž Adrian tehdy tonul, si totiž rozuměli beze slov.

„Nikdy!“ zvolala s naprosto stejnou divokostí v hlase jako tehdy.

Pak se na něho usmála.

„Koukni se na ni, jak se tváří roztomile. Kolik vsadíš, že nějakou malichernost na tom bufetu najde?“

„Čtyři dolary.“

„Proč se držíš tak při zemi, zbabělče?“

„Nikdy nesázím moc, když jsem si jistý, že vyhraju.“

Zoey mu položila hlavu na rameno.

„Teď vypadáme jako drbny, co se schovávají za stromy a na nikom nenechají nit suchou. Stanou se z nás dva zatrpklí staříci. Jako ti dva z *Muppet Show*.“

„Ty jsem měl ale vždycky rád. Ty ne?“

„Ne, já jsem si oblíbila toho psa, co hrál na piano. Protože mě vždycky přinutil myslet na tebe.“

Dala mu letmou pusou na tvář.

„Já jsem takový hodný pejsek,“ usmál se Adrian. „Díky, Zoey.“

„Za málo. Jen si představ, jak by byl život snadný bez takových Laurii a Tin. Jak nádherné by bylo naše dětství, kdy-

bychom je pořád neměli v patách, nemuseli je brát do našich her a nechat se kvůli nim trestat, protože ty dvě vždycky našly způsob, jak se dát dohromady a vyzvonit to na nás.“

„Jenže kdybychom neměli nikoho, komu jsme v jednom kuse potřebovali utéct, nikdy bychom neměli svou chatrč jako úkryt. Nesnáším, když takhle skuhráš. Mám radši tu Zoey, která zuří na celý svět a o minutu později si z něj dělá legraci. Zvedni hlavu a předved' jim, kdo dneska jsi. Dej jim prvotřídní lekci. Se svýma bosýma nohama a s vlasy jako amazonka na bitevním poli se nádherně podobáš Carmen. Natři to všem Spencerům, co jich je na světě, ukaž jim, že láska je hodně vzpurný a svobodomyšlný ptáček.“

„To jsem opravdu tak rozcuchaná?“ zvolala Zoey, neboť si náhle uvědomila, že ještě neprošla koupelnou. A co víc – ani se neobula.

„Naprostá cikánka.“

„Matka mě zabije.“

Adrian stáhl ruku ze Zoeyina ramene.

„Ty nepůjdeš zpívat?“

„Ani náhodou. Já teď půjdu povyprávět tetě Vicky, jak jsem ti dal *tvou* první pusu. Docela určitě omdlí, a zatímco bude v limbu a tvoje máti jí bude shánět pomoc, můžeš nenápadně vklouznout do domu.“

„Ty můj nebohý Adriane,“ odvětila Zoey pohotově a zvedla obočí. „Ani tetička Vicky tvé historce neuvěří...“

Adrian odpověděl úsměvem.

„Padej, nebo tě prozradím!“

Zoey si to nenechala dvakrát opakovat. Ujistila se, že nikdo nesměruje ke koktejlovému baru, obešla stromy, které

měla po pravé ruce a kráčela co nejrychleji k domu. Když se dostala ke stolu, na němž stály skleněné nádoby s koktejly, rozbušilo se jí srdce. Několik metrů od ní stál ve světle lampionů Spencer, zabrán do hovoru s Lauriiným otcem. Freda Hartinga o celou hlavu převyšoval. Zoey zapoměla, jak je velký, jak plavé má vlasy a jak mu sluší úsměv. Vidala ho spíše vážného, a právě tím ji přitahoval. Vysoký světlovlasý muž působící dojmem, že je neustále ponořen v úvahách, jejichž smysl a dosah zná jen on sám.

Zůstala tiše stát. Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy a zároveň ji zaplavuje vztek na sebe samotnou... Na tohle setkání se připravovala. Představovala si, jak vstoupí, vyrovnaná a vznešená, s jakým klidem podá Spencerovi ruku (nebo mu nastaví tvář k polibku) a bude dokonalou paní svých emocí. Stokrát si přehrávala rozhovor, který bude následovat. Jak se jen skromně dotkne svých úspěchů, které ji potkaly ve dvou posledních letech, a bude se naopak ptát, jakých úspěchů dosáhl ve své kariéře on a jak se daří jeho matce. A Spencer, okouzlen její zralostí, bude okamžitě litovat všech příkoří, která jí způsobil. Nicméně v tuhle chvíli měla chuť sesypat se na zem a na místě umřít, bez bot a rozcuchaná, před nemilosrdnými zraky všech přítomných a těch, s nimiž vyrůstala. Vydána napospas ledovému pohledu své sestřenice Tiny, která si nenechala ujít jedinou příležitost, aby Zoey připomněla, jak přílišně je patetická.

„Nedáte si skleničku?“ zazněl hlas v její těsné blízkosti.

Otočila se. Muž, který stál těsně vedle ní, prázdnou sklenici v ruce, si ji bez hnutí prohlížel.

„Měli tomu bufetu dopřát trochu víc světla. V tom přítmí nedokážu přečíst etikety.“

Proklaté etikety... Pohlédla na cizince a náhle si byla jistá, že ho zaplatila její matka, aby našel a pranýřoval chyby, kterých se dopustila. Jestli na ni teď bude dál mluvit, bude tu muset zůstat. A její šance vypadat přijatelně, aby mohla čelit Spencerovi – i kdyby všechno dělala jen proto, aby mu nakonec umřela u nohou –, se citelně zmenšovaly.

„Ten bufet jsem dělala já,“ odvětila, berouc mu z ruky sklenici. Otevřela kohoutek jednoho ze skleněných zřidel. Tohle je margarita. Vyhovuje vám?“

„Výborný nápad – ty nádoby s nápoji.“

„Děkuju vám.“

„Teď je řada na mně, abych vás obsloužil,“ řekl galantně.

Jeho hlas měl v sobě něco vřelého a strohého, odtažitého zároveň, jako kdyby jeho majitel skrýval přívětivou a mírnou povahu pod vrstvou uměle vytvořenou přísnou a nekompromisní výchovou.

Zahleděla se na něho pozorněji a zjistila, že má atletickou postavu, že se usmívá jen zřídka a že je opravdu elegantní. Na sobě měl bílou košili a drahé džínsy. Husté vlasy temně hnědé barvy, které nosil ostříhané nakrátko, v ní probouze-ly chuť přejet po nich rukou.

Jeho tvář vůbec nebyla harmonická, ale přesto působila jemně a ušlechtilé. Nos měl rovný, ale nikoli drobný, ústa, trochu moc široká, zdůrazňovala hranaté čelisti. Pouze pohled jeho čí, kdykoli se k ní obrátil, dodával onomu celku půvab. Na jiném místě a v jiné situaci by se jeho kouzlem nechala unést, to bezpochyby. Kladla si otázku, kdo je ten muž a proč si ji ne-

přestává prohlížet – s tím podivným výrazem, jenž vyjadřoval něco mezi zájmem a nenávistí –, zatímco zvolna pozvedá k ústům svou sklenici.

„Zoey, těší mě,“ vypravila ze sebe.

Zdálo se, že se na kratičký okamžik nad něčím zamyslel, pak si sklenku s koktejlem přesunul do levé ruky a pravou k ní natáhl.

„Matthew Ziegler.“

Tohle jméno od rodičů nikdy neslyšela. Zamumlal ho skoro neochotně, jako by neměl tak úplně jasno, zda se vůbec chce představit.

„Jste si tím jistý?“

„Ano, docela jistý,“ odpověděl s pobaveným úsměvem.

„I když ta margarita je obzvlášť silná.“

„Tu jsem taky dělala já,“ upřesnila Zoey. „Mám ráda silný alkohol.“

„Skoro vypadáte, že ho potřebujete.“ Zoey svraštila obočí.

„Co tím chcete říct?“ otázala se chladně.

„No tedy, když vás člověk vidí stát takhle na trávníku, jednu ruku přitisknutou na srdce, bosa...“

Zoey cítila, jak jí rudnou tváře. Rázem ji zaplavila veškerá zlost nahromaděná od vypuknutí večírku a ona cítila, že její množství dosáhlo bodu exploze.

„Co že to chcete vlastně říct? Že vypadám jako alkoholik? Nebo totální zoufalec?“

Otevřel ústa, aby něco odpověděl, ale neposkytl mu ani okamžik.

„Copak každá žena, která prochází zahradou bosa, budí dojem, že potřebuje skleničku?“ pokračovala vzrušená na

nejvyšší míru. „Tak tohleto si myslíte? Že když na sobě nemá šaty z růžového atlasu za sto osmdesát pět dolarů, je to nutně ubohá chudá holka, které je potřeba nalít margaritu – nebo radši hned několik –, aby se mohla cítit o něco líp?“

Její společník nyní stál bez hnutí, oči doširoka otevřené, ruka se skleničkou mu ustrnula v pohybu.

„Chtěl jsem jenom říct, že působíte, jako byste právě prožila nějakou ránu a...“

„Ach, takhle to je!“ zvolala Zoey. „Nejspíš si myslíte, že jsem jedna z těch zrazených a opuštěných ubožáček, které nutně potřebují pomoc skvělého a dokonalého neznámého, aby si zase daly život do pořádku? No to je ohromné! Člověk si klidně jde po vlastní zahradě a hele, jakýsi týpek, co si ani nepamatuje své vlastní jméno, si vám dovolí naservírovat kompletní psychologickou analýzu. A to všechno jen proto, že jsem si dala jednu mizernou skleničku margarity. Vy mě snad nějak znáte? Kdo vám řekl, že fandím botám? Třeba mám... já nevím... ploché nohy! Nebo se možná prostě jen ráda procházím bosa! A tohle všechno ze mě jasně dělá depresivního exota!“

„Já...“

„Ne, to *já* vám dám jednu dobrou radu. Měl byste občas vypadnout z té své nóbl čtvrti!“

Zarazila se, sotva popadajíc dech, a projelo jí vědomí, že mluvila příliš nahlas a naprosto hysterickým tónem. Proti veškerému očekávání se ten muž nesebral a neodešel. Naopak, vypustil z úst tichý a zdrženlivý smích a Zoey v něm zcela zřetelně zachytila jakési potěšení. Několik hostů za nimi, včetně

Spencera, jenž mhouřil oči, aby rozpoznal, od koho pochází tahle ohnivá mluva, na ně zvědavě hledělo.

„Odpusťte... moc mě to mrzí,“ koktala Zoey, aniž ze Spencera spustila oči.

„Ne tolik jako mě,“ povzdechl si Matthev. „A tím víc, jestli opravdu máte ploché nohy.“

Nejraději by se v tu ránu propadla pod zem a zmizela. Neřekla ani slůvko, udělala čelem vzad a běžela se ukrýt do domu.

Podle obličejů, který udělala Sally, když ji viděla vřítit se zadními dveřmi do kuchyně a vzepřít se vši vahou o pracovní desku, pochopila Zoey, že musí vypadat jako šílenec, který právě utekl z blázince.

„Tvoje matka právě zjistila, že nic není košer, je to tak?“ zeptala se Sally.

„Teď nežertuj,“ zasténala Zoey, vyprázdnila svou sklenici margarity na jeden záťah a prudce se zakuckala. „Měl pravdu, je skutečně hodně silná!“

„Tvoje matka?“

„Margarita. Sally, musíme okamžitě jít upravit dávkování, nebo se vážení hosté mých rodičů budou válet pod stolem, ještě než celá ta sláva začne.“

„Mám děsnou chuť to neudělat...“

Zoey ji sprážila zuřivým pohledem.

„No dobře, dobře,“ pokračovala Sally. „Nech mě hádat... Poprala ses s Laurií Hartingovou.“

„To vypadám tak hrozně?“ zeptala se Zoey, uchopila mísu z nerezové oceli a natočila si ji tak, aby viděla napáchané škody.

„Řekněme, že jsi trochu rozcuchaná a zarudlá v obličejí. Co se přihodilo?“

„Bylo to strašné,“ vydechla Zoey. „Je tady Spencer.“

„Věděla jsi přece, že tu bude,“ konstatovala Sally.

Otevřela ledničku, vytáhla z ní několik citronů a začala znovu dávat dohromady ten úžasný, zářivě lesklý multifunkční kuchyňský přístroj Fran Westwoodové.

„Netušila jsem, že mi to přivodí takový šok.“

Sally obrátila oči k nebi.

„No vidíš, a to je něco, co jsem ti mohla říct. A co se teda stalo? Celá jsi zčervenala a utekla jsi?“

„Nebud' jízlivá...“

„Nejsem jízlivá,“ odpověděla Sally, nyní už docela vážně. „Jen ti říkám, co bych v té situaci udělala já.“

„Utekla jsem, to ano. Ale předtím jsem dost agresivně napadla jednoho hosta, kterého pozvali rodiče, sama toho týpka ani neznám.“

„Někdo z jejich přátel?“

„Ne, chlap v našem věku. Určitě syn jednoho z otcových klientů... Ach můj bože, oni mě přizabijí a tentokrát oprávněně!“

„Dobrá. Ono to bude míň dramatické, než si myslíš. Toho kluka musíš jednoduše najít a omluvit se mu. Vysvětlíš mu, že máš hodně starostí, aby všechno klaplo, jak má, a že jsi teď prostě byla pod tlakem. Nával práce, velký tlak, to vždycky funguje. Pamatuješ si jeho jméno, nebo neměl ani čas se představit, než se na něj sneslo to tvé hromobití?“

„Ano... Matthew... počkej... Ziegler.“

Sally ustrnula v pohybu a otočila se. Zoey pochopila, že se bude dít cosi mnohem dramatičtějšího, než byla ta malá scéna, již před chvílí všechny kolem počastovala.

„Matthew Ziegler? Vysoký, tmavý, sexy?“

„Velký a tmavovlasý, to ano. Sexy nepochybně taky, když se zrovna nenechává ukřičet nějakou hysterkou.“

Sally zahodila rozpůlený citron na pracovní desku a popošla těsně k přítelkyni.

„Matthew dvojité W. Ziegler?“

„Dvojité W tedy nezmínil.“

„Počkej. Pěkně udělaný, dost elegantní? A tváří se, jako by všechno, co vidí kolem, pokládal za žalostně vulgární?“

„Ano. Ne. Nevím. Ale kdo je teda ten Matthew Ziegler?“

„Tak to si budeš muset občas číst v těch zprávách, které ti tak pečlivě připravuju.“

Sallyin hlas nebezpečně stoupal do vyšších poloh.

„Eh... občas si je procházím.“

„Nikdy!“

Zoeya se cítila provinile – a Sally byla v právu. Všechny ty tiskové a propagační materiály ji nudily, stejně jako ji otravovalo účetnictví a všechno, co se netýkalo přímo kuchyně. Nechala Sally, aby se s touto částí řemesla dřela docela sama. Ostatně, šlo jí to velmi dobře.

„Matthew Ziegler,“ opakovala Sally. „Jeden z nevlivnějších newyorských gastronomických kritiků. Matthew W. Ziegler dokázal zavřít restauraci sto deseti slovy.“

Sally se odmlčela a ústa se jí stáhla do furiantského úsměvu. Z kapsy své blůzy vytáhla smartphone a zuřivě do něj něco ťukala.

„Chceš příklad? Tak poslouchej: *Crescendo si své jméno zaslouhuje nikoli jako pouhý titul; ono si jej z vícera příčin doslova vysloužilo, ačkoli růst intenzity, ono skutečné chuťové crescendo, se neodehrává na vašem talíři. Vzestup se totiž děje vám pěkně v žaludku a postupuje až k hrdlu, tolik je všechno přehnané, nevyvážené, pikantní, nabobtnalé; a originalita, kterou tomu s ironickým povzdechem nelze upřít, je naprosto nesourodá. Namísto malého sladkého zintenzivnění – plynulého, jemného a lahodného crescendo chuťových požitků –, jež jste očekávali od předkrmů až po dezerty, nabýváte dojmu, že jste byli donuceni šplhat na Mount Everest: Musíte mít alespoň cepíny, abyste se vyhnuli volnému pádu. Ten však je nevyhnutelný – v momentě, kdy nastává okamžik placení.*“

Sally se usmála, avšak úsměvem, který budil obavy.

„A někdy jich ani tolik nepotřebuje: *Tři hvězdičky, vskutku? Za jasného počasí možná...*“

„Panebože,“ zašeptala Zoey. „Kritizoval mou margaritu!“

V hrudi jí stoupal smích, nervózní a bláznivý zároveň, a dral se jí ven z hrdla. Cítila, jak ji tequila silně zahřála a omámila.

„Tobě je to k smíchu?“ zvolala Sally na pokraji nervového zhroucení. „Tys právě napadla chlapa, který ti může zničit kariéru a připravit tě o celý podnik, a ty se tomu směješ?“

Zoey jí chtěla odpovědět, ale nutkavý smích jí nedovolil vypravit ze sebe ani slovo. Kuchyně se rozléhalo nepřetržité kvílení a Sally na svou přítelkyni hleděla s rostoucím zmatkem.

„Zoey... Ty jsi totálně namol! Na co vůbec myslíš?“

„Já... ne... na nic ... teď mám jasno, že...“

Slovní projev na úrovni přerušila nová vlna smíchu.

„Říkala jsem si, že... by mohl...“

Zoey se v záchvatu smíchu pomalu svezla podél chromovaného kuchyňského stolu s pracovní deskou a slzy se jí koulely po tvářích.

„... že po tom všem... by...“

Sally škytla, zalapala po dechu a snažila se potlačit úsměv. Zoey zůstala sedět na dlaždicích a dlouze se nadechla, aby byla schopna dokončit větu.

„... že by třeba mým rodičům mohl... zavřít zahradu!“

Sally viditelně bojovala s nutkavou chutí uškrtnit ji, pak se ale neudržela a vybuchla smíchy.

3

Hodné holky nekazí jídlo

Citrony byly vymačkány, Zoeyiny vlasy znovu učešány, nohy obuty do hrozně nepohodlných balerín a po Sallyině desetiminutovém tvrdém koučinku Zoey svolila, že se vrátí do zahrady. Zdálo se, že na onen incident všichni přítomní zapomněli nebo pravděpodobně jaksi popřeli, neboť byla přijata přátelskými pohledy a komplimenty na adresu své kuchyně.

Pouze babička Nana sledovala, jak se k ní Zoey blíží, přísným pohledem svých zelených očí. Byl to jeden z těch, jimiž ji častovala, když jí Zoey v dětském věku položila otázku, která byla podle staré dámy pod úroveň. Vnučka vykouznila na tváři vřelý úsměv a usadila se vedle ní. Stará paní si dosud udržovala svůj imponantní zjev navzdory věku, který zapříčinil, že zeštíhlela a byla drobnější. A nutno říci, že tento imponantní dojem byl v podstatě způsoben jejím autoritativním pohledem. Díky svým očím si zachovávala respekt

celé rodiny s výjimkou Zoey, s níž sdílela jakési veselé spiklenectví plné vzájemné něhy.

„*Errare humanum est, perseverare diabolicum*,“ pravila babička karatelským tónem, ťukajíc přitom prstem na bíle lakovaný stůl, na němž spočíval talířek s drobným pečivem, z poloviny již ujedným.

Zoey otevřela ústa, aby namítla, že pořád ještě neumí ani slovo italsky.

„To je latina, drahoušku...“ upřesnila Nana. Svou vnučku znala obdivuhodně dokonale. „To znamená, že mýlit se je lidské, ale ve svých omylech setrvávat nebo se dopouštět dalších je ďábelské... Nechceš mi vysvětlit, co se vlastně stalo?“

„Já ani sama nevím. Byla jsem tak rozčilená... a potom mamka...“

„Nemluvím o té dramatické scéně, do které jsi nás všechny okamžitě zatáhla. Domnívám se, že právě v tuhle chvíli ten mladý muž lituje, že k tobě neměl dostatek respektu.“

„Ale měl dostatek respektu. To já... zkrátka... jedním slovem...“

„No vidíš, *jedním slovem*... A o tom právě mluvím.“

Konečkem prstu ukázala na jeden *feuilletté*, kousek pečiva z listového těsta odsunutý na okraj jejího talířku.

„Moc vypečený?“ špitla Zoey.

„Upečený je akorát. Ale Zoey, co bešamel do *petits fours*?

„Příliš suchý,“ zkusila to Zoey a vypadala rozmrzele.

„Ten bešamel se vsákl do těsta, předpokládám.“

„Cožpak jsem tě nic nenaučila?“

Zoey nakrčila nos. Ale ano. Jenže moje matka, tvoje dce-
ra, si ty koláčky z listového těsta přála. Ujišťuju tě, že to ne-
byl můj nápad.“

„O tom silně pochybuji. Pamatuješ se na mou tetu Tillu,
ne?“

Babička o ní vyprávěla určitě skoro milionkrát, ale Zoey
tu historku zbožňovala, ačkoli bezpochyby byla hodně ro-
mánově příkrášlená.

První část svého dětství strávila Nana v Neapoli, v rodin-
né restauraci. A vláčela za sebou svou sestru Viktorii, stej-
ně jako to potom dělala několik dlouhých desetiletí. Čas-
to vyprávěla o rozličných vůních, jež se linuly z podnikové
kuchyně. Od pondělních zapečených lilků *alla parmigiana*
přes páteční teplé předkrmy – *piatti* – z ryb až po nedělní
omelety *frittate di maccheroni*. Nanin otec Giuseppe pracoval
se svou rodinou v centru svého vesmíru. Nana ho líči-
la jako malého muže plného energie, který hojně krkal, byl
trochu hazardním hráčem, nosil krásný černý knír a vyzna-
čoval se strašlivým pohledem. Nanina maminka byla jem-
ná, něžná žena. Trochu se starala o obsluhu, hodně o malou
Viktorii, která už brebentila ostošest, a o Nanu, permanent-
ně připravenou vymanit se z dozorování nad sestrou a udě-
lat cokoli, aby nemusela pobývat v centru hádek mezi ot-
cem a tetou. Oba totiž měli vznětlivou a dravou povahu
a byli zvyklí řešit své kulinární spory řevem a mocnými cá-
kanci rajskou omáčkou.

Giuseppe, často sice rozčilený, ale v zásadě velmi tradiční
a v hloubi srdce na svou malou sestru hrdý, si často stěžoval,
že není vdaná. O své vůli se tedy pustil do hledání vhodného

kandidáta, nejlépe mírného a smířlivého, a činil to s takovou náruživostí, že v jejich malé, klidné čtvrti, kterou již léta krmil svými výtečnými *antipasti*, způsobil pozdvižení. Nápadníci se předháněli, přitahováni právě tak Tillinou krásou jako falešnou pověstí o prosperitě její rodiny.

Mladá žena je odmítala jednoho po druhém. Situace dospěla tak daleko, že Tilla hledala útočiště na toaletách vzadu ve dvoře, aby se vyhnula setkání s nimi. Giuseppe vzteky bez sebe na ni zatím volal až z kuchyně a nápadník vzápětí hledal únikovou cestu, neboť jej rychle opustilo nadšení pro sňatek s takovou bláznivou divoškou.

Giuseppe nakonec rezignoval. A neodpustil si, aby své sestře nepředpověděl, že skončí jako stará panna, vyschlá jako sušená švestka a na obtíž že zůstane jemu, bratrovi.

Jedním z citlivých bodů věčného sporu mezi Naniným otcem a jeho bojovnou, vzpurnou sestrou se stala omáčka *genovese*. Tilla ji o své vůli přidala na jídelní lístek, ale Giuseppe, ryzí Neapolitán, ji tam nechtěl ani vidět. Na válku, kterou sestře vyhlásil, si Nana dobře pamatovala, přestože jí tehdy bylo pouhých šest. Otcův křik tehdy dokázal rozechvít dům až do základů. Tilla se spokojila pouze tím, že mu po většinu času oponovala uštěpačným úsměvem. S přehnanou jistotou totiž soudila, že jim všem tato omáčka přinese bohatství a jí samé slávu, a počínala si s nezlomnou vůlí. Bratr podnikl protiútok a klienty lákal na jiná jídla. Díky své legendární výřečnosti a vážnosti, jíž požíval u štamgastů, si omáčku, o níž jde řeč, už nikdo neobjednal. Tillu to ovšem neodradilo. Kromě obvyklých pokrmů uvařila každý den i hrnec zapovězené omáčky.

Nana ten příběh vyprávěla z pohledu dívenky zcela odané tetě, jež ji nechávala brát do ruky kastroly a dotýkat se hrnců, přestože jí všichni říkali, že je příliš malá na to, aby se čemukoli učila. V její dětské mysli a při její romantické povaze nabyla tato historie rysů pohádky, později legendy a nikdo se jí nikdy neodvážil zpochybnit. Jak tvrdí vyprávění, jednoho krásného dne se v restauraci objevil cizinec, jenž přišel až z Janova, posadil se ke stolu a objednal si těstoviny. Když se ho Giuseppe otázel, jakou si k nim přeje omáčku, odpověděl, že výběr zcela ponechá na kuchařce. Tilla tu objednávku pojala jako výzvu, také nepostrádala smysl pro humor, a tak mu nechala naservírovat porci *genovese*. Muž ji ochutnal a poté požádal, zda si může s kuchařkou pohovořit. Poblahopřál jí, nechal úctyhodné spropitné, nazítří přišel opět a znovu si objednal *podle kuchařčina výběru*. Po celý týden nevycházel Giuseppe ze zlosti, až si nakonec na podivného zákazníka, jenž oplýval dobrými způsoby, zvykl. Uběhl měsíc a host požádal o Tillinu ruku.

Proti veškerému očekávání dívka souhlasila, zcela okouzlena tím mlčenlivým mužem, který miluje její kuchyni. Se zármutkem v srdci, aniž však opomněla bratrovi předpovědět, že bez ní nezmůže zhola nic, následovala svého chotě do Janova. Uplynul rok a nezaměstnanost zatlačila čtvrt' dělníků a umělců do bídy, restaurace zkrachovala a Giuseppe ji s elánem sobě vlastním prodal, aby mohl s rodinou odjet do Spojených států. Jakmile dorazili, přenesl svou bezpodmínečnou lásku, kterou na dně srdce choval ke své sestře, na svou prvorozenou dceru, u plotny stejně tak

talentovanou jako Tilla. Poté, co několik let vařil pro jiného, otevřel si novou, záhy prosperující restauraci.

Nana svou tetu Tillu už nikdy nespátřila. O tom, že její rodinu hodlá navštívit, mluvila se svým manželem hned, jak měla ve svatební den na prsteníčku svůj zlatý kroužek. Záhy však přišel dopis oznamující, že její teta zemřela, pravděpodobně na zápal plic. Svého otce Nana nikdy neviděla plakat, neplakala tedy ani ona, aby dala najevo, jak je silná, ale po celý svůj život jako oko v hlavě střežila, ukrytou v zásuvce svého toaletního stolku, hezkou malou brož zakoupenou u pouličního prodávče. Tu jí teta věnovala v den svého odjezdu do Janova a spolu s ní smysl pro pádnou odpověď, odvahu hájit vlastní názor a také nezakrotný odpor vůči vnucovaným kulinářským konvencím.

„Tak tedy?“ vrátila se Nana k tématu. „Co je největším trumfem solidní kuchařky?“

„Dobrý čistič skvrn?“

Nana potlačila úsměv.

„Dostatek přesvědčení,“ odrecitovala Zoey. „Měla bych umět obhájit svůj výběr jídel do menu. Ale to vůbec není snadné. Nemám tu žádného krásného cizince, aby mě podpořil. A upozorňuju tě – mamka je tvoje dcera.“

„To dobře vím. A zjišťuji, že mě pořád něčím překvapuješ. Ten koktejlový bar je na oplátku přece tvoje originální myšlenka, jen a jen tvoje.“

„Ano, je. Ale margaritu jsem udělala moc silnou.“

„Tequila přece silná je. Na rozdíl od toho, co si myslíme, je to rum, který bychom měli dávat do koktejlů, a ne tequila. Ta patří do pečiva.“

Zoey zaznamenala informaci. Nikdy ji ani nenapadlo, aby tequilu použila do svých dezertů, vlastně ani jiné druhy alkoholických nápojů, jako jsou ty běžně zavedené, třeba rum nebo koňak. Mozek jí začal pracovat na plné obrátky.

„Měla bys napsat novou kuchařku, babi.“

„Bože chraň! Ale řekni mi, děvče... Kdybys neměla svázané ruce, jaké bys ty sama nabídla pohoštění?“

Zoey nepřemýšlela dlouho. Když ji matka požádala, aby pro ni oslavu uspořádala – aniž pochopitelně měla na mysli, kolik na tom ušetří –, okamžitě si v hlavě sestavila ideální menu pro tuto příležitost.

„Chtěla bych, aby tu byly zastoupeny všechny evropské země, které během svatební cesty navštívili. Francie, Itálie, Španělsko, Rakousko a Řecko. Nechala bych postavit stánky, kde by se jídla připravovala přímo před hosty, a koktejlový bar inspirovaný Ritzem. Byl by tam dostatek *sucrés-salés* – sladkých i slaných drobností –, protože je zbožňuje taťka, a spousta ingrediencí, aby si dezert mohl sestavit každý sám.“

Nana položila vnučce ruku na předloktí.

„Dobře. Opravdu bych si radši pochutnávala na tomhle než si posté dávat bliny s lososem. Ostatně drahoušku, tvůj tatarský biftek měl veliký úspěch. Musíš mi prozradit, odkud bereš tak dobrý med.“

Pochvala dívku trochu uklidnila a lépe naladila.

„Myslíš, že si toho mamka všimla?“

„Tvoje matka celé tři dny před oslavou nevzala do úst ani sousto. Většina těch lidí, s nimiž se stýká, není schopna rozoznat pomerančový med od holubího trusu. Alespoň že nás

ušetřila plněných masových paštiček, tradičních *vols-au-vent*.

Zoey se trochu křečovitě usmála.

„Neboj, ty přijdou. S prvními chody.“

Nana si hluboce povzdechla, ale v očích jí jiskřilo.

„Nápady máš dobré, děvenko. Nedopust', abys je kvůli těm imbecilům promrhala. A nikomu, ať přijde kdokoli, nedovol, aby ti diktoval, co máš dělat, třeba pod záminkou, že si zasloužíš něco lepšího, než je život, který sis vybrala,“ řekla stará paní důrazně a poněkud silněji stiskla Zoeyino předloktí.

„Věř mi. Je spousta lidí, kteří tvé myšlenky shledají originálními, protože ty jsi přesvědčena, že kuchyňské umění je poslání, a nikoli katalog konvencí a klišé. Zkusí tě přesvědčit, abys uvěřila, že by tvůj talent měl sloužit co největšímu počtu lidí. Ale to je léčka. Když jsem vydala svou první kuchařskou knihu, chtěli ji rozporcovat do čtyř tematických okruhů. Avšak opravdu dobrá kuchařka musí obsahovat všechno, co je potřeba, aby podle ní bylo možné připravit několik desítek pokrmů. Podle toho, na co má člověk, který se chystá vařit, právě chuť a jaké má možnosti.“

„A prodala jsi tisíce výtisků.“

„Miliony, když započítám překlady. Zvláště v Evropě. Kniha o americké kuchyni. Musela jsem se o ni hodně hádat. Jen si to představ, samotná žena a ve své době...“

„Ty jsi byla děsně avantgardní, babi.“

„Ale nebyla. Celý život jsem vařila pro svou rodinu, nikdy jsem nepracovala mimo domov, a tak byl tvůj dědeček celou dobu přesvědčen, že záchody a děti jsou samočisticí. Ale z jedné věci jsem nikdy neslevila.“

„Ze své svobody?“

„Ze svobody své volby. Braň si svobodu volby, ať to stojí, co to stojí.“

Ústa se Naně zvlnila pobaveným úsměvem.

„Jen svou matku z toho vynechej. To je ztracený čas. Dělej si, co chceš, a jí neříkej nic.“

Stará paní ještě jednou poklepala na Zoeyino předloktí.

„Je to v pořádku, co jsi dosud dělala, ne?... Tak to je dobře... Jestlipak nám Adrian dneska večer něco zahraje?“

„Ne, pokud ho k tomu nepřinutíme.“

Nana se zasmála. Smích většiny lidí má stoupavou kaudenci. Ten její klesal v kaskádách a byl svěží, příjemný a uvolněný.

„Vždycky mě fascinovalo, jak se ten chlapec trpitelsky tváří, když ho někdo nutí, aby na rodinné oslavě zahrál Gershwinu, přestože jsem ho už kolikrát slyšela, jak mistrovsky zvládá celé koncerty, když si myslí, že ho nikdo neposlouchá. Je taky trochu jako ty se svými sýrovými *feuilletés*. Tak si někdy kladu otázku, jak lidé tak konvenční, jako jsou Petersovi a tví rodiče, mohli přivést na svět takové divochy, jako jste vy dva.“

„Náhody genetiky,“ odvětila s ironickým odstínem v hlase Zoey. „Zdá se, že vady přeskakují generaci.“

„V tom případě se tedy opovaž mít tak strašlivě nudné děti,“ odpověděla břitce stará dáma, aniž změnila tón. „Tak utíkej, děvče. Nebezpečně se nám ke stolu blíží má sestra s přítelkyní Becky. Tomu se dobrovolně nevystaví nikdo.“

Zoey políbila babičku na tvář a vytratila se dřív, než ji teta Vicky stihla zablokovat jedním ze svých nekonečných

monologů. Jakmile zkontrolovala, že na stolech je vše v pořádku – spíš kvůli tomu, že si dopřála chvilku zahálky, než z důvodu reálně podložených obav, neboť Sally na vše pečlivě dohlížela, aby přítelkyni dopřála užít si slavnostního večera – postavila se vedle koktejlového baru. Ocitla se na jediném místě, které neokupovali ti z konvenčních přátel jejích rodičů, kteří raději počkali, až jim číšník všechno naservíruje přímo pod nos.

Připojil se k ní zoufalý Adrian, který zjevně neuspěl, když se pokusil aplikovat svou techniku mentálního cestování. Beze slova jí vtiskl do ruky jednu ze sklenic, které držel.

„Dík, žes na mě myslel,“ řekla.

„To je náhoda, tuhle jsem chtěl vypít taky. Jestlipak jsi věděla, že má Fred Harting dvě nové lodě?“

„On ti je nějak popisoval?“

„Od podpalubí k plachtám.“

Zoey se rozchechtala do své sklenice margarity.

„To je dobré. Tak to by měl poblahopřát Sally.“

„Pošli za ní Daltona,“ navrhl Adrian.

„O Sally se Dalton vůbec nezajímá. Chudák holka... Pochopitelně jí to neřeknu, ale představ si to utrpení, jestli mi o něm začne znovu vykládat.“

Pohlédl na ni ze strany a začal opět usrkávat ze své sklenice.

„Všechno jde podle plánu?“

„Teď už skoro nemám co na práci. Akorát na to dohlížet. A to mě nebaví.“

„Nemluv tak. Jak by ses při takovéhle události mohla nudit? Při troše štěstí si dokonce můžeme zatancovat.“

Předvedl pár kroků tanga.

„Doufám, že nám Laurie a Spencer ukážou, co se na svou fantastickou svatbu naučili v tanečních kurzech,“ zaskřípala zuby Zoey, než jedním lokem dopila svou sklenici. Ještě jednu?“

„Zoey, Zoey... Víš, co se stane, když piješ.“

„Alkohol snáším naprosto skvěle.“

Aby to dokázala, lapila jednoho z číšníků a z tácu, který nesl, popadla plnou sklenici, a než si vzala třetí, vyprázdnila ji stejně rychle jako tu první.

„Dobře. To je výzva,“ usmál se Adrian a udělal to samé.

„Ještě ne,“ odvětila Zoey a pocítila, že má jazyk napůl umrtvený. „To, co přijde, to bude výzva. Pojdme.“

„Než stihl zaprotestovat, vzala ho za ruku a vedla ke stolu, u něhož sedělo několik hostů. Spencer právě Laurii přinesl plně naložený talíř a ona mu v tichu, jež zde panovalo, děkovala, obličej otočený k němu, paži nedbale položenou na opěradle jeho židle, předlouhé nohy přehozené křížem.

„Všiml sis, jak krčí nos?“ zeptala se Zoey Adriana. „Představuju si, u koho tak je tahle grimasa miloučká... Leda tak v králíkárně.“

„Oh, Zoey, prosím tě, nemluv mi přímo do tváře. A proboha, nepřibližuj se ke svíčke.“

Musel ji rychle zachytit, jinak by uklouzla po trávě.

„Pitomé baleríny. Na kecky teda nemají. Všechny typy bot by se měly zakázat, kromě tenisek.“

„Zoey, to je nejhoupější myšlenka, na jakou jsi kdy přišla. Jsi opilá.“

„Nejsem opilá.“

„No tak jsi opilá úplně, docela zjevně, a...“

Větu Adrian nestihl dokončit. Už stáli před Laurií a Spencerem, kteří ustali v hovoru, jakmile se ti dva před nimi z ničeho nic vynořili, a poté oba nasadili zdvořilý úsměv, úplně stejný jako přes kopírák. V momentě, kdy se Zoey chystala otevřít pusku na své – jak se domnívala – přátelské a rozjařené *Tak co je nového?*, spatřila s hrůzou sestřenicí Tinu, jak se naklání k Matthewovi Zieglerovi. Oba byli usazeni u jednoho stolu a bylo zřejmé, že spolu živě konverzují. Kritik ji zahlédl, okamžitě ustal v hovoru a v jeho oříškových očích se mihla zvláštní záře. Ticho, které se tu rozhostilo, přerušila jako první Laurie.

„Je to opravdu vynikající, Zoey,“ řekla, ukazujíc na svůj talíř. „Zvlášť tahle omáčka. Ráda bych věděla, co jsi do ní dala.“

Už se chystala odpovědět, když tu se k ní otočil Adrian a důrazně jí zašeptal do ucha:

„Ať tě ani nenapadne říct, na co myslíš, pro smilování boží.“

Lehce jej odstrčila. Přinejmenším si alespoň myslela, že to dělá jemně. Ve skutečnosti se pořádně zakymácel.

„Kari.“

„Opravdu kari?“ naléhala Laurie.

„Samozřejmě že ne. Můžu ti dát recept, jestli chceš.“

„Je to tak originální.“

Zoey na ni okamžik zírala, aby se ujistila, že v jejích slovech nebyla ironie.

„V Indii asi ne,“ odpověděla.

„Ještě štěstí, že jsme v New Jersey, že?“

Se sladkým úsměvem na rtech k nim právě přistoupila Tina. Laurie se k ní otočila tak, aby skryla výraz své tváře před Zoey. Ta ani na vteřinu nezapochoybovala, že přitom dala Tině pokyn schválit, co právě řekla.

Jejich úskoky a intriky znala dobře už od dětství.

„A pokud to není štěstí, tak co je nového?“ začala znovu Zoey.

Snažila se do svého hlasu vložit co možná nejlhostejnější tón. Ale hlas jí zněl pronikavě a ostře. Spencer, sedící vedle Laurie, se už začínal mračit.

„Spencer měl právě promoci,“ oznámila Laurie.

„Zoey se svému expříтели zahleděla do tváře v očekávání, že zasáhne.“

„A jakou promoci!“ přihodila si Tina. „Budou s Laurií kupovat dům... Už jste se nějak rozhodli?“

„Zatím ne,“ zamumlala Laurie.

„Ten se třemi ložnicemi se ti opravdu líbil. A jindy jsi mi říkala, že díky verandě v tom druhém je nádherné světlo v salonu.“

„To je dobré, taková veranda,“ vmísil se Adrian. „Dům. Děti...“ Zaváhal a pak dodal: „Pes...“

Mrkl na Zoey a pak jí položil ruku kolem pasu.

„Bylo moc milé promluvit si. Teď si ale myslím, že by se Zoey měla jít ujistit, že je v kuchyni všechno v pořádku. Že ano, Zoey?“

„Všechno je... pod kontrolou,“ odpověděla a měla pocit, že má místo jazyka těsto a pusou celou ztupělou, jako by jí někdo píchl anestetikum. Spencer na ni dlouze hle-

děl, než se ohlásil jeho malý nervový tik, který dobře znala a který se dostavil, byl-li Spencer obzvlášť v rozpacích či zmatený. Jako třeba tehdy, když se během hovoru o politice otázala jednoho z jeho přátel, jakou reálnou podstatu měl ve skutečnosti problém s Irákem, a když závěr argumentace, do níž se pustila, silně připomínal slova písně *We Are the World*.

„Všechno v pořádku, Spencere?“ zeptal se Adrian.

Zoey otevřela ústa a chtěla mu říct, aby mlčel. Zнала ho dobře. Nikdy nedokázal dlouho odolávat nutkání vysmát se někomu, kdo se mu nelíbil. Pokaždé měl ve tváři ten vážný, klidný výraz, který znamenal klid před bouří a signalizoval to nejhorší.

„Všechno jde dobře,“ ujistil ho Spencer. „A co ty, Adriane? Ještě pořád nacházíš potěšení v tom svém klavíru?“

Zoey se otočila k Adrianovi. *Tak tohle bude masakr.*

„Pořád jen tam, drahý Spencere. Jsem tam uvnitř dokonce skoro zabudovaný, pěkně usídlený. Jediný problém je, že nemá kanalizaci.“

Spencer žert naprosto nepochopil, ale Zoey si všimla, že Matthew Ziegler, který výměnu replik sledoval, aniž až do teď hnul brvou, se pousmál.

„A co tvé lásky?“ zeptala se Tina.

„Jako obvykle. Není tam dost místa pro dva v tom klavíru,“ konstatoval Adrian smířeně. „Muzikanti jsou osamělí lidé.“

„Když jsem ještě byl na fakultě, vyšel jsem si párkrát s jednou violoncellistkou,“ zapojil se do hovoru Spencer. „Naprosto mě uchvátil způsob, jakým držela smyčec.“

Adrian vyvalil oči. Zoey se matně, navzdory mlze, která jí začala zaplavovat mozek, prohnalo hlavou rčení „naservírovat na stříbrném podnosu“ a vzápětí „nabodnout se na vlastní vidle“.

„Díky, Spencere, za tu průzračnou hudební metaforu. Pořád ještě tak strašně miluješ zobcovou flétnu, Laurie?“

Zoey vybuchla smíchy, ale vzápětí ustala, neboť pohled, který na ni vrhl její ex, v ní vzbudil spíše chuť propadnout se okamžitě pod zem. Jejím smíchu však odpověděl jiný. Obrátila pohled k Matthewovi Zieglerovi a zjistila, že se nepokrytě a upřímně baví.

Laurie naopak zuřila.

„Ty jsi pořád stejný vtipálek, Adriane,“ pravila Tina. „Možná bys toho svého jedinečného daru mohl využít k vyprávění vtipů nebo žertovných hloupostí mezi dvěma kousky Gerschwina... já nevím... třeba v nějakém piano baru.“

„Výborná myšlenka,“ odušil Adrian. „Doufám, že se tam za mnou přijdeš podívat. Poprosím barmana, aby ti vytypoval, kde sedí svobodní a nezadaní chlapi. S určitou hladinkou alkoholu v krvi je možné všechno.“

Tina pevně sevřela rty.

„Možné je pochopitelně docela všechno,“ zasyčela. „Dokonce můžou i uvěřit, že máš talent.“

„A ty že máš mozek.“

„Myslím, že to už všichni pochopili,“ zamumlala Laurie. „Tak kdybyste toho mohli nechat.“

Zoey si všimla, že pěkný odstín Lauriiny pleti se nehezky zbarvil dočervena. Cítila se nyní rozpolcena mezi touhou ještě ji trochu potrápit a nutkáním zabránit své sestřenici